

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžso/77/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200404
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200404.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Judity Kokolevskej a Mgr. Viliama Pohančenika v právnej veci žalobcov: I/ Y. A. Z. - I.-Media, IČO: 46 213 058, I. XXX/X, S., II/ J. A. B., bytom D. 19/XX, XX XXX A., Z. republika, U./ X. Z. R., bytom M. P. XX, XX XXX Z., Z. republika, všetci právne zastúpení JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom Masarykova 2, Prešov, proti žalovanej Sociálnej poisťovni, ústrediu v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8-10, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovanej č. 15326-2/2014-BA zo dňa 10.februára 2014, č. 15519-2/2014-BA zo dňa 27.februára 2014, o odvolaní žalobcov v I. až III. rade proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/26/2014-47 z 24. februára 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/26/2014-47 z 24. februára 2015 v časti zamietnutia žaloby žalobcu v I. rade p o t v r d z u j e.

Odvolanie žalobcu v II. a III. rade o d m i e t a .

Žalobcom právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č.k. 1S/26/2014-47 z 24. februára 2015 Krajský súd v Prešove zamietol žalobu žalobcu v I. rade o preskúmanie rozhodnutí Sociálnej poisťovne, ústredia č. 15326-2/2014-BA z 10. februára 2014 a č. 15519-2/2014-BA z 27. februára 2014, konanie o žalobe žalobcu v II. a III. rade zastavil a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutím č. 15326-2/2014-BA z 10. februára 2014 žalovaná zamietla odvolanie žalobcu v I. rade ako zamestnávateľa a žalobcu v II. rade ako zamestnanca a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice č. 87327-1/2013-KEM z 20. augusta 2013. Prvostupňovým rozhodnutím rozhodol správny orgán, že žalobcovi v II. rade zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti 14. augusta 2013 podľa slovenskej legislatívy.

Rozhodnutím č. 15519-2/2014-BA z 27. januára 2014 žalovaná zamietla odvolanie žalobcu v I. rade a

žalobcu v III. rade a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice č. 87920-1/2013-Kem z 22. augusta 2013, ktorým bolo rozhodnuté o zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti žalobcovi v III. rade 31. mája 2013 podľa slovenskej legislatívy.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalobca v I. rade v žalobe okrem nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí netvrdí žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Podľa názoru krajského súdu nedodržanie procesných lehôt na vydanie rozhodnutí nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca v I. rade nedosiahol priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Namietané nezákonnosti postupu a rozhodnutí žalovanej bez uvedenia konkrétnych porušení subjektívnych práv žalobcu v I. rade hmotnoprávnej povahy je pre rozhodnutie vo veci irelevantné. Z obsahu žaloby bolo podľa názoru krajského súdu evidentné, že žalobca v I. rade nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv ako účastníka konania, ale porušenie práv zamestnancov. Aj keby napadnutými rozhodnutiami alebo postupom boli porušené právne predpisy SR, resp. nariadenia Rady EHS, z citovaných ustanovení O. s. p. bez akýchkoľvek pochybností vyplýva žalobcovi v I. rade povinnosť tvrdenia o porušení jeho subjektívnych práv a nikoho iného. Zamestnancom žalobcu nič nebránilo v tom, aby sa domáhali svojich subjektívnych práv v zákonnej lehote dvoch mesiacov. Za nedôvodnú považoval krajský súd námietku žalobcu v I. rade, že žalovaná ako aj organizačné zložky sociálnej poisťovne neboli oprávnené vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania. Podľa ustanovenia § 172 ods. 5 zákona o sociálnom poistení predmetom nezáväzného konania je rozhodovanie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, o poistnom v sporných prípadoch, príspevku na starobné dôchodkové sporenie v sporných prípadoch, o pokute, penále, povolení splátok dlžných súm poistného, príspevku na starobné dôchodkové sporenie, pokuty, penále a o zaradení zamestnávateľa do nebezpečnostnej triedy. Tretia časť zákona o sociálnom poistení súčasne v § 195 ods. 1 až 3 upravuje, že organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará potrebné podklady. Z § 196 ods. 1 zákona o sociálnom poistení vyplýva jednoznačne široká definícia dôkazu, a teda zákon nevyklučuje, aby sociálna poisťovňa v rámci dokazovania vykonala šetrenie za účelom zistenia skutočného stavu veci a na základe takto zisteného stavu vo veci rozhodla. Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu v I. rade, že bola porušená zásada dvojinstančnosti konania, pretože z obsahu predložených administratívnych spisov je podľa jeho názoru nepochybné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov ako tých, ktoré boli zistené pred vydaním prvostupňového rozhodnutia, pričom je notoricky známou skutočnosťou, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok. Rozhodnutie žalovanej je len podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnené. Rozhodnutia správnych orgánov považoval krajský súd za vydané v súlade s § 209 ods. 4 zákona o sociálnom poistení, lebo v odôvodneniach rozhodnutí správne orgány uviedli, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovali. K ostatným námietkam žalobcu o prejudikovaní rozhodnutí v oznámení žalovanej príslušnému orgánu Poľskej republiky a retroaktivite krajský súd konštatoval, že žalobca v I. rade v žalobách nenamietal porušenie konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakazoval, ani subjektívne práva žalobcu, ktoré mali byť porušené. Žalobu žalobcu v I. rade preto krajský súd ako nedôvodnú zamietol.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že rozhodnutie žalovanej bolo žalobcovi v II. rade doručené 21. februára 2014 a žalobcovi v III. rade 18. februára 2014 a súd rozhodol o ich pripustení do konania na strane žalobcu 07. októbra 2014. Z uvedených skutočností mal súd za preukázané, že žaloby žalobcov v II. a III. rade boli podané oneskorene. Aplikácia ustanovenia § 91 ods. 2 v predmetnej veci nie je primeraná, pretože žalobca v I. rade ako zamestnávateľ a žalobcovia v II a III. rade ako zamestnanci nemajú také spoločné práva alebo povinnosti, na ktoré by sa musel vzťahovať rozsudok. Konanie o žalobe týchto žalobcov preto krajský súd zastavil.

Rozsudok krajského súdu napadli žalobcovia v I., II. a III. a rade spoločne podaným včasným odvolaním, v ktorom uviedli, že lehotu podľa § 250b ods. 1 O. s. p. nemožno počítať odo dňa rozhodnutia súdu o pribratí účastníka konania, ale podľa názoru žalobcov postačuje, ak aspoň jeden z účastníkov správneho konania podal včas žalobu o preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí správnych orgánov. Možnosť správneho súdu pribrať ďalšieho účastníka správneho konania do súdneho konania aj ex offio (z úradnej povinnosti) bola formulovaná práve za účelom zvýšenia možnosti súdnej ochrany pre všetkých účastníkov správneho konania. Ak by zákonodarca mienil toto pribratie viazať na dodržanie zákonnej dvojmesačnej lehoty, stratil by inštitút zakotvený v ustanovení § 250 ods. 1 O. s. p. prakticky svoj zmysel. Je nepochybné, že zrušením rozhodnutia správneho orgánu by mohli byť dotknuté viaceré subjektívne práva žalobcov v II. a III. rade, v dôsledku čoho aj došlo k ich pribratiu do konania. Uviedli, že žaloba bola z hľadiska účelnosti a rýchlosti konania podaná len zamestnávateľom, no v celom rozsahu aj v záujme a na prospech žalobcov v II. a III. rade, ako to vyplýva aj z argumentácie obsiahnutej v podanej žalobe, keďže napadnutými rozhodnutiami žalovanej sú dotknuté aj subjektívne práva žalobcov v II. a III. rade. Ak by sa lehota podľa § 250b ods. 1 O. s. p. mala počítať rozlične a nie výlučne odo dňa podania žaloby, zakotvil by to zákonodarca výslovne ako napríklad v prípade lehoty na podanie procesného návrhu na vstup účastníka do konania podľa § 92 ods. 2 a návrhu na rozšírenie žaloby v dvojmesačnej lehote na podanie žaloby. Zachovanie zákonnej lehoty je podstatné len pri návrhu na zmenu účastníkov konania a pri rozšírení žaloby. V prípade žalobcov v I., II. a III. rade možno vzhľadom na charakter a obsah napadnutých rozhodnutí správnych orgánov uvažovať aj o tzv. nerozlučnom procesnom spoločenstve, v dôsledku čoho argumentácia prvostupňového súdu o plynutí lehoty odo dňa pribratia žalobcov v II. a III. rade do konania nemôže obstať; súd prvého stupňa v takom prípade mal postupovať podľa § 250 ods. 3 O. s. p., kde sa neuvádza skúmanie otázky zachovania lehoty pre konanie s takými účastníkmi konania. Žalobcovia ďalej uviedli, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky bezpochyby došlo k porušeniu ich viacerých subjektívnych práv žalobcu v I. rade. V dôsledku rozhodnutia žalovanej má žalobca v I. rade značné ťažkosti s udržaním doterajších zamestnancov a náborem nových zamestnancov, keďže príslušné verejnoprávne organizácie SR ich odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho poistenia na území SR. Žalovaná nad rámec zisteného skutkového stavu zamietla odvolania žalobcov z dôvodov a skutočností, ktoré boli po prvýkrát žalobcom oznámené až žalovanou v jej rozhodnutí. V tomto smere bolo žalobcom odňaté ich subjektívne právo brániť sa proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci. Týmito novými dôvodmi a skutočnosťami boli predovšetkým argumenty žalovanej súvisiace s nepreukázaním registrovaného miesta podnikania zamestnávateľa. Poukázali na list žalovanej - oznámenie týkajúce sa spoločností, ktoré na území Slovenskej republiky vykonávajú činnosť ako tzv. schránkové firmy zo dňa 25.07.2013, v ktorom žalovaná informuje príslušný poľský orgán sociálneho zabezpečenia (ZUS, Department Ubezpieczen i Sladek) o tom, že v prípade podania odvolania zo strany žalobcu v I. rade a ďalších zamestnávateľov tieto zamietne a potvrdí rozhodnutia svojich organizačných zložiek, čím došlo k neprípustnému prejudikovaniu rozhodnutia v odvolacom konaní. Namietali tiež, že do kompetencie žalovanej nepatrí uskutočnenie kontroly na preukázanie reálneho výkonu činnosti. Žalobca v I. rade poukázal na rozhodnutie žalovanej č. 7942-3/2014 zo dňa 29.01.2014, kde žalovaná jednoznačne konštatovala, že Sociálna poisťovňa nie je oprávnená vstupovať do pracovno-právnych vzťahov a výkon činnosti zamestnancov žalobcu v I. rade je oprávnený kontrolovať len inšpektorát práce, ktorého kontrolné zistenia sú pre ňu záväzné. Závery žalovanej o absencii reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu v I. rade neobstoja z právneho ani z praktického (skutkového) hľadiska, nakoľko jeho zamestnanci pracujú mimo jeho sídla. Žalobca v I. rade žalovanej predložil všetky potrebné doklady preukazujúce reálny výkon činnosti zamestnancov, ktoré si kontrolóri vyžiadali. Pri kontrolách, ktoré u žalobcu v I. rade vykonala organizačná zložka žalovanej predložil žalobca v I. rade tzv. reporty (správy) - dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce. Uviedli tiež, že došlo k porušeniu princípu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k občanom Poľskej republiky, keď pri existencii rovnakých podmienok organizačná zložka žalovanej vo vzťahu k porovnateľným zamestnancom žalobcu v I. rade uplatnila diametrálne odlišný postup ako vo vzťahu k iným zamestnancom občanom Poľskej republiky. Namietali tiež, že došlo k neprípustnej retroaktívite v rozhodnutiach žalovanej, keď kontrola vykonaná v marci 2013 zistila závažné nedostatky odôvodňujúce retroaktívne rozhodnutie o zániku sociálneho poistenia zamestnancov; aj podľa Praktickej príručky, na ktorú sa žalovaná odvoláva je jednoznačne zakotvené, že prípadné zistenia zakladajúce zmenu uplatniteľnej legislatívy sa aplikujú až od momentu zistenia, nie

spätne.

Žalovaná sa vo svojom vyjadrení z 27. apríla 2015 k odvolaniu žalobcov pridržiavala svojich predchádzajúcich vyjadrení a uviedla, že vykonáva kontroly reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky, ktorí majú bydlisko v Poľskej republike, a ktorých zamestnávateľ má sídlo na území SR, na základe podnetu ZUS Vársa a z dôvodu pretrvávajúceho trendu narastajúceho počtu registrovaných „poľských zamestnávateľov“ vzbudzujúceho podozrenie zo zneužívania systému verejného zdravotného poistenia. Ide o zamestnávateľov, ktorí prihlásili na povinné sociálne poistenie zamestnancov v pracovnoprávnom vzťahu, ktorých príjem sa pohyboval v rozpätí od 25,00 do 50,00 eur mesačne a pracovná činnosť v rozsahu 4 až 10 hodín mesačne. Len v tých prípadoch, kde sa nepreukáže reálny výkon činnosti dotknutého zamestnanca na základe špecifických kritérií, rozhoduje Sociálna poisťovňa o tom, že zamestnancovi nevzniklo, resp. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy. V prípade, ak už bol vystavený formulár E 101 SK/PD A1, títo zamestnanci podliehajú slovenskej legislatíve až do dňa platnosti formulárov a po ukončení ich platnosti Sociálna poisťovňa rozhoduje o zániku sociálneho poistenia dňom, ktorým platnosť formulára skončila. Uviedla, že ako inštitúcia príslušná na určenie uplatniteľnej legislatívy zodpovedá za správnosť údajov uvedených vo formulári E 101/PD A1, a je povinná kedykoľvek zväžiť, na základe relevantných skutočností, oprávnenosť vydania týchto formulárov, resp. či ich vydané bolo v súlade s právom. K ďalším námietkam žalobcu v I. rade uviedla, že Sociálna poisťovňa svojím rozhodnutím nezasahuje do jeho majetkových práv, pretože nerozhoduje o jeho odvodovej povinnosti, ale o nevzniku, resp. zániku sociálneho poistenia jeho zamestnancov podľa slovenskej legislatívy, čo má za následok, že za týchto zamestnancov nebol povinný platiť poisťné na sociálne poistenie. Preto žalobca nie je rozhodnutím Sociálnej poisťovne dotknutý na svojich majetkových právach. Na preukázanie reálneho výkonu činnosti zamestnancov nepostačuje len formálnym spôsobom deklarovať podnikanie, napr. pracovnými zmluvami, obchodnými zmluvami, mesačnými dochádzkami zamestnancov. Sociálna poisťovňa pri posudzovaní reálneho výkonu činnosti vychádza napr. aj z dohodnutých mzdových podmienok. V tejto súvislosti poukázala na to, že počet hodín, ktoré majú zamestnanci za mesiac odrobiť a k tomu prislúchajúca mzda za vykonanú prácu, vzbudzujú odôvodnené pochybnosti o rentabilnosti. K námietke žalobcov, ktorou poukázali na rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. 8519-5/2012-BA zo dňa 28. júna 2012, uviedla, že ide o jediné rozhodnutie v skutkovo a právne obdobnej veci, ktorým bolo zrušené rozhodnutie prvostupňového orgánu. Žalovaná svoj právny názor prehodnotila a následne vo všetkých ostatných obdobných prípadoch postupovala tak, že rozhodnutia prvostupňových orgánov, na základe ktorých účastníkom konania nevzniklo, resp. zaniklo sociálne poistenie podľa slovenskej legislatívy potvrdila. Žalovaná súčasne uviedla, že kontrola vykonaná zamestnancami jej pobočky v období od 23.05.2012 do 05.09.2012 bola zameraná na kontrolu odvodu poisťného na sociálne poistenie, nie na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu. Žalovaná ďalej uvádza, že 06. marca 2013 sa dostavil na pobočku Sociálnej poisťovne splnomocnený zástupca zamestnávateľa Y. A. Z.- Blue - Media. Zo záznamu z pracovného stretnutia vyplýva, že adresa uvedená v živnostenskom oprávnení je virtuálnou adresou zamestnávateľa. Pracovné stretnutia sa uskutočňujú na adrese Hotela Rubín, kde má splnomocnený zástupca kanceláriu. Doklady preukazujúce reálny výkon práce zamestnanca na určenom mieste v určený deň, napr. vyúčtovanie cestovných nákladov, alebo cestovné príkazy, z ktorých by bolo zrejmé, že zamestnanec vykonával prácu na určenom mieste tiež neboli predložené. Žalovaná má za to, že aj keby súd žalobcu v II. a III. rade pribral do konania podľa § 250 ods. 1 O.s.p., títo by nemali postavenie žalobcu, ale len pribratého účastníka. Uvádza tiež, že v danom prípade nemôže ísť o nerozlučné spoločenstvo práv žalobcov, pretože ustanovenie § 91 O.s.p. upravuje tzv. subjektívnu procesnú kumuláciu a ide o procesné spoločenstvo, ktoré sa uplatňuje výlučne v sporovom konaní. Žalovaná navrhla preto rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“). V zmysle § 492 ods. 2 S. s. p. odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 246c ods. 1 O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 1 O. s. p. účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Rozhodnutím č. 87327-1/2013-KEM z 20. augusta 2013 Sociálna poisťovňa, pobočka Košice rozhodla, že žalobcovi v II. rade ako zamestnancovi zamestnávateľa - žalobcu v I. rade zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy 14. augusta 2013 s odôvodnením, že Sociálna poisťovňa, pobočka Košice vykonala u žalobcu v I. rade za obdobie od 1. júla 2011 do 31. decembra 2012 kontrolu odvodov poistného a kontrolu plnenia povinnia povinnosti zamestnávateľa v zmysle zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Dňa 26. februára 2013 osobne zamestnanci vykonávajúci kontrolu plnenia povinností zistili, že na adrese miesta podnikania žalobcu v I. rade sa nenachádza kancelária ani prevádzka zamestnávateľa. Uvedená adresa je virtuálnou adresou a pracovné stretnutia so splnomocneným vedúcim podniku zahraničnej osoby U.. W. sú realizované na adrese T. 274, Svidník a zápisy z pracovných stretnutí sa nevykonávajú, miesto výkonu činnosti jednotlivých zamestnancov nie je možné jednoznačne určiť. Nebolo teda preukázané, že žalobca v II. rade reálne vykonáva činnosť ako zamestnanec na území Slovenskej republiky a preto nemôže podliehať slovenským právnym predpisom. Žalovaná Sociálna poisťovňa, ústredie toto rozhodnutie rozhodnutím č. 15326-2/2014-BA z 10. februára 2014 potvrdila a odvolanie voči nemu podané zamietla.

Rozhodnutím č. 87658-1/2013-KEM z 22. augusta 2013 Sociálna poisťovňa, pobočka Košice rozhodla, že žalobcovi v III. rade ako zamestnancovi zamestnávateľa - žalobcu v I. rade zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy 31. mája 2013 s odôvodnením, že Sociálna poisťovňa, pobočka Košice vykonala u žalobcu v I. rade za obdobie od 1. júla 2011 do 31. decembra 2012 kontrolu odvodov poistného a kontrolu plnenia povinnia povinnosti zamestnávateľa v zmysle zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Dňa 26. februára 2013 osobne zamestnanci vykonávajúci kontrolu plnenia povinností zistili, že na adrese miesta podnikania žalobcu v I. rade sa nenachádza kancelária ani prevádzka zamestnávateľa. Uvedená adresa je virtuálnou adresou a pracovné stretnutia so splnomocneným vedúcim podniku zahraničnej osoby U.. W. sú realizované na adrese T. 274, Svidník a zápisy z pracovných stretnutí sa nevykonávajú, miesto výkonu činnosti jednotlivých zamestnancov nie je možné jednoznačne určiť. Nebolo teda preukázané, že žalobca v III. rade reálne vykonáva činnosť ako zamestnanec na území Slovenskej republiky a preto nemôže podliehať slovenským právnym predpisom. Žalovaná Sociálna poisťovňa, ústredie toto rozhodnutie rozhodnutím č. 15519-2/2014-BA z 27. januára 2014 potvrdila a odvolanie voči nemu podané zamietla.

Podľa § 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku aktívne legitimovanou na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia. Žiaden subjekt nie je aktívne legitimovaný na podanie takej žaloby v prospech inej osoby.

So zreteľom na ustanovenie § 247 ods. 1 treba považovať za náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu o tom, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Len tak môže súd posúdiť otázku aktívnej legitímácie žalobcu.

Ako vyplýva aj z judikatúry, žalobu podľa § 247 a nasl. O. s. p. môže podať len ten, kto bol správnym rozhodnutím ukrátený na svojich právach a nielen na svojom záujme. V správnom súdnictve pri rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov súd poskytuje ochranu iba subjektívnym žalobcovým právam.

Odvolačný súd sa plne stotožnil s tvrdením krajského súdu, že rozhodnutiami Sociálnej poisťovne, pobočky nebolo zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu a tiež, že z obsahu žaloby je jednoznačné, že žalobca v I. rade nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv, ale porušenie práv zamestnancov, keď okrem nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí žiadne porušenie jeho subjektívnych práv netvrdil. Odvolačný súd považoval za správne tvrdenie krajského súdu, že nedodržanie procesných lehôt nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

Záveru krajského súdu o tom, že žalobca nebol aktívne hmotnoprávne legitímovanou osobou sú správne. Pokiaľ žalobu zamietol, rozhodol správne, pretože žalobca v I. rade nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv, ale práv žalobcu v 2. rade - jeho zamestnanca. Odvolačný súd preto v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil rozhodnutie krajského súdu v časti, v ktorej prvostupňový súd žalobu zamietol.

Pokiaľ ide o odvolanie žalobcov v II. a III. rade, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v II. a III. rade je potrebné odmietnuť.

V zmysle § 250 ods. 1 O. s. p. sú účastníkmi konania žalobca a žalovaný. Žaloby boli podané Y. A. Z. - Blue - Media, teda len žalobcom v I. rade.

J. A. B., aj keď ho krajský súd označil ako žalobcu v II. rade, a X. Z. R., označený ako žalobca v III. rade, žalobu nepodal - do konania boli len pribratí uznesením krajského súdu a preto je potrebné na nich ako na pribratých účastníkov konania nahliadať. Účastník, pribratý podľa § 250 ods. 1 veta druhá O. s. p., nemá postavenie vedľajšieho účastníka konania. Keďže piata časť Občianskeho súdneho poriadku obsahuje osobitnú úpravu pribratia ďalších účastníkov do konania, ustanovenie § 92 ods. 1 O. s. p. nie je na správne súdnictvo aplikovateľné. Vplyv na postavenie takého účastníka v konaní, nemá ani nesprávny postup krajského súdu, ktorý v uznesení o pribratí účastníka konania nesprávne odkázal na § 92 ods. 1 O.s.p..

Ustanovenie § 250 ods. 1 O. s. p. je vo vzťahu k pribranému účastníkovi konania potrebné vykladať tak, že ide predovšetkým o zabezpečenie práva takého účastníka byť informovaný o prípadnej zmene v jeho právach a povinnostiach, ktorá môže byť spôsobená prípadným zrušením žalobou napadnutého rozhodnutia správneho orgánu. J. A. B. a X. Z. R. boli do konania pribratí z dôvodu, že by ako zamestnanci a ako účastníci správneho konania mohli byť dotknutí prípadným zrušením napadnutých rozhodnutí žalovanej. Keďže J. A. B. a X. Z. R. môžu mať v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku iba postavenie pribratého účastníka konania, nie sú osobami oprávnenými podať odvolanie. Na základe uvedeného odvolací súd podľa § 218 ods. 1 písm. b) v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. odvolanie podané proti rozsudku krajského súdu pribratými účastníkmi konania odmietol. Z tohto dôvodu pribratým účastníkom konania (krajským súdom označeným ako žalobca v II. a v III. rade) nevzniklo ani právo na náhradu trov konania.

Žalobcom v I., II. a III. rade odvolací súd právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo v tomto konaní neboli v konaní úspešní.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.